

pcco/o

ที่ร้านอุทิกิ

มีคนเปลี่ยนชะตาชีวิต
ให้คุณได้

我在犯罪組織當編劇

——
หลินทิวอิ
เซียน

ชาว
ธนประทอบ
แป

ชั้นบนสุดของร้านมีองค์กรลับที่เขียนบทเปลี่ยนชีวิตให้คุณได้ตั้งใจต้องการ
หากคุณเขียนบทเปลี่ยนชีวิตตัวเองได้ คุณก็จะเขียนขึ้นใหม่อย่างไร

piccolo

รสชาติเล็กจระระหว่างบรรทัด

ที่ร้านอุคิกิ

มีคนเปลี่ยนชะตาชีวิตให้คุณได้

我在犯罪組織當編劇

หลินถึงอิ
เขียน
ชาญ อนุประกอบ
แปล

ก ร อ า น คื อ ร า ก ฎ า น ที่ ส ำ ค ัญ

การที่ผมมีพรสวรรค์ด้านการสร้างสรรค์ก็เพื่อจะได้พบกับเธอ
สุดท้ายแล้วจะบรรลุเป้าหมายได้เป็นนักเขียนหนังสือขายดีหรือไม่ก็ตาม
ความจริงเรื่องนั้นไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว
เพราะเราสองคนกำลังเดินอยู่บนเส้นทางที่มีทัศนียภาพงดงามที่สุด
— หลินถึงอิ

หมิวสื่อคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

ที่ร้านอุคิ มีคนเปลี่ยนชะตาชีวิตให้คุณได้

我在犯罪組織當編劇

piccolo

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บวรราชธานี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Piccolo Publishing

《我在犯罪組織當編劇》

Original story and characters created and copyright © LIN TING YI (林庭毅)

Thai translation copyright © 2022 Amarin Printing & Publishing Public Co., Ltd.

Arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2568

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก กุมภาพันธ์ 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

หนังสือ

ที่ร้านอุคิ มีคนเปลี่ยนชะตาชีวิตให้คุณได้ / หลินตงอี้. กรุงเทพฯ : ชวณ, ๒๕๖๕. ๒๖๘ หน้า. --
กรุงเทพฯ : พิคโคโล่ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.

(4), 268 หน้า.

1. นวนิยายกึ่งลึ. I. ชวณ ๒. ประกาย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

นว ๗๗6

ISBN 978-616-18-4748-7

DDC 896.66

คำนำสำนักพิมพ์

หากคุณเปลี่ยนชีวิตเป็นคนอื่นได้ คุณอยากเปลี่ยนเป็นใคร

หนังสือเล่มนี้คือเรื่องราวของร้านอูคิกิ ร้านอิซากายะริมถนนของ
ที่เหมินติงในไทเป ชั้นบนสุดของร้านมีองค์กรลับที่แสนประหลาดอยู่
องค์กรหนึ่ง องค์กรนั้นชื่อว่า อันเจวีย ว่ากันว่า พวกเขาทำงานกันที่
ห้องลับใต้หลังคา งานที่เปลี่ยนชะตาชีวิตของคนได้ แต่การทำงานของ
องค์กรนี้ต้องทำกันอย่างลับๆ เพราะไม่ถูกกฎหมายสักเท่าไร ชะตา
ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงได้ ย่อมต้องแลกกับอะไรบางอย่างที่มีค่าเทียบเท่า
กับชีวิต

เราไม่รู้เลยว่า ชีวิตของแต่ละคนนั้นต้องพบเจอเรื่องราวอะไรมา
บ้าง ในแต่ละวันย่อมมีทั้งเรื่องดีและไม่ดี กฎการเปลี่ยนชีวิตของร้าน
อูคิกิที่สำคัญเลยคือ ต้องยอมรับทั้งเรื่องดีและเรื่องไม่ดีของคนต้นแบบ
ที่เราอยากเปลี่ยนชีวิตของเราให้เป็นอย่างชีวิตของเขา หากคุณยอมรับได้
ร้านอูคิกิก็ยินดีเปลี่ยนแปลงชีวิตให้กับคุณ

เมื่อเปลี่ยนแปลงชีวิตเป็นคนใหม่แล้ว ขอให้พบกับเรื่องดีงาม
ในชีวิตใหม่ที่คุณกำลังจะได้พบเจอ

piccolo

สารบัญ

บทที่หนึ่ง ผู้หญิงบนลู่วิ่ง	2
บทที่สอง คุณครูผู้ตกอยู่ในความมืด	84
บทที่สาม มาตามแมคเบธ	184
บทส่งท้าย	259
คำตาม	265
เกี่ยวกับผู้เขียน	266
เกี่ยวกับผู้แปล	267

คนทุกคนต่างเคยรู้สึกไม่พอใจในชีวิตของตน
แต่ก็รู้สึกว่าจะทำอะไรไม่ได้
ถ้าเวลานี้มีบทละครชีวิต คุณจะเขียนใหม่อย่างไร
แล้วคุณอยากเป็นใคร...

- บทที่หนึ่ง
ผู้หญิงบนลู่วิ่ง

1

ห้าทุ่มแล้ว จอโทรทัศน์ที่แขวนอยู่บนเคาน์เตอร์บาร์ของร้านอิซากายะ¹ กำลังเสนอข่าวในรายการบันเทิงเกี่ยวกับเรื่องฉาวของพวกดาราดาราเป็นการใหญ่ รวากับโลกทั้งใบไม่มีข่าวอื่นที่สำคัญกว่านี้ ความรัก ความแค้น เรื่องนัวเนียของเขาและเธอ กลายเป็นข่าวบันเทิงสำหรับสาธารณชน

บางครั้งชีวิตก็เหมือนละครฉากหนึ่ง

“รู้ทั้งรู้ว่าเรื่องราวจะแยลง ทุกคนยังคงปล่อยให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้น นี่แหละโลกที่เรามีชีวิตอยู่”

ผมเอนกายลงบนเก้าอี้ของร้านอิซากายะที่เปิดทำการถึงตีหนึ่ง กินมื่อเย็นที่เลยเวลามากเพราะทำงานล่วงเวลา พลังคิดอย่างจนปัญญา

ตามถนนของซีเหมินติงดาวนันทาวนในไทเปเหลือแต่นักท่องเที่ยวที่นอนดึก จับกลุ่มกันสองคนบ้างสามคนบ้างเสาะหาของกินพื้นเมืองเลิศรสในต่างแดน ทางเลือกมีไม่มากนัก ดังนั้นส่วนมากจะออกันอยู่หน้าร้านมองไปมองมาพักหนึ่ง ก็ผลุนผลันเข้ามาในร้านอิซากายะที่ชื่อ

¹ร้านสไตส์ญี่ปุ่นที่สามารถเพลิดเพลินกับเหล้าและอาหารได้ในราคาไม่แพงและไม่ต้องมีพิธีต้องอะไรมาก

อูคิกิทันที่ การตกแต่งในร้านไม่ต่างอะไรกับร้านอิซากายะทั่วไป แสงไฟสีเหลืองส้มกับโต๊ะเก้าอี้ไม้จัดวางและตกแต่งอย่างคลาสสิกไม่หรูหรา แต่แฝงด้วยบรรยากาศที่อบอุ่นและพิถีพิถัน

“จึงจึง ช่วยขยับหน่อยสิ ลูกค้าไม่มีที่นั่ง ขอโทษทีนะ”

คนพูดชื่ออูจิงัง เป็นเจ้าของร้านอูคิกิ เดือนนี้เพิ่งจะอายุครบสามสิบห้า โตกว่าผมสองปี รูปร่างสูงใหญ่ เขาบอกว่าเคยอยู่ที่ญี่ปุ่นตั้งแต่เด็ก นี่เป็นผลข้างเคียงที่เกิดจากการดื่มมโคตางัน้ำทุกวัน

หลังต้อนรับลูกค้ารายใหม่แล้วก็หยิบขวดเบียร์จากตู้แช่ “ป๊อก” เสียงเปิดจุกดังสดใส รินลงขอบแก้วช้าๆ เบียร์สีอำพันกับฟองนุ่มสีขาวเป็นสัดส่วนงดงามเหมือนเดิม แล้วยื่นมาข้างหน้าผม

ตอนนี้อาพบนจอโทรทัศน์เปลี่ยนไป เป็นรายงานข่าวการล้างแค้นของแก๊งมาเฟีย นักเลงวัยรุ่นที่โดนฟันถูกส่งไปแผนกฉุกเฉินของโรงพยาบาล บนพื้นยังมีคราบเลือดแผ่กระจาย ฟังจากน้ำเสียงผู้ประกาศแล้วดูเหมือนจะมีแววเหยียดหยามบนอยู่ อูจิงังจ้องอยู่ชั่วครู่ก็รินเบียร์ให้ตัวเองแก้วหนึ่ง

“ผมคิดเสมอว่าชีวิตคนเราเหมือนหลักการรินเบียร์ บางครั้งก็แค่องศาเพี้ยนไปนิดหน่อย ผลลัพธ์ก็ไม่ถูกต้องแล้ว แต่ตอนหลังคิดอีกทีก็ไม่อะไรมา” เขาพูดใส่จอโทรทัศน์

ผมไม่ได้ตอบ ได้แต่จิบเบียร์ที่เพิ่งเอาออกมาจากตู้เย็นเงิบๆ

“หิ ว่าคุณก็คิดแบบนี้เหมือนกัน”

“ชัดเจนขนาดนี้เลยหรอ” ผมกลั้วหัวเราะ

“สีหน้าคุณมันฟ้อง” เขาขัดเบียร์อีกใหญ่แล้วถามอีก “เออเน แล้วเรื่องนั้นล่ะ ตอนหลังคุณปรับตัวได้แล้วมั๊ย”

ที่อูจิงังพูดถึงเป็นเรื่องที่ผมถูกย้ายตำแหน่งเมื่อเดือนที่แล้ว

ปัจจุบันผมทำงานในโรงพยาบาลนครหลวงไทเป เป็นโรงพยาบาลศูนย์ ขนาดสองพันเตียง ผมเป็นผู้จัดการ คนทั่วไปพอได้ยินว่าโรงพยาบาล ก็มีผู้จัดการด้วยมักแสดงท่าทีสงสัย ผมเองไม่เคยถือสา

ความจริงถ้าจินตนาการว่าโรงพยาบาลเป็นธุรกิจอย่างหนึ่งก็จะเข้าใจ บริษัทธุรกิจย่อมต้องมีคนรับผิดชอบการประเมินผลประโยชน์การลงทุน การผลักดันโครงการเฉพาะกิจ การกำหนดราคาค่ารักษาพยาบาล เรื่องเล็กประเภทซื้อถังขยะสักใบจนถึงเรื่องใหญ่ เช่น การวางระบบเงินรางวัลปันผลล้วนต้องผ่านการประเมินของผู้จัดการ ทุกครั้งที่พูดถึงตรงนี้ทุกคนมักคิดว่านี่เป็นงานที่มีอำนาจใหญ่โต แต่ความจริงคนภายในรู้กันดีว่า แม้จะได้ชื่อว่าผู้จัดการ แต่ความจริงก็แค่ผู้ช่วยระดับสูง ไม่มีอำนาจการตัดสินใจที่แท้จริง ตำแหน่งนี้ถูกหนีบระหว่างผู้บริหารระดับสูงของโรงพยาบาลกับเจ้าหน้าที่รักษาพยาบาลระดับล่าง คำสั่งมากมายที่เอื้อมไม่ถึงจะตกที่จ่าออกปากโดยตรง ย่อมต้องให้ผู้จัดการไปทำความเข้าใจกับเจ้าหน้าที่ระดับล่างเป็นธรรมดา

ตัวอย่างเช่น การจ่ายยาของแพทย์ก็มีสภาพหลายอย่างที่น่าสนใจ ยาที่มีสรรพคุณเหมือนกันแต่ยี่ห้อต่างกันมีมากมาย เวลาที่ผู้บริหารก็จะส่งเสริมให้แพทย์เลือกจ่ายยาที่มีกำไรงาม หรือแม้แต่ในระบบคอมพิวเตอร์ยังใช้สีมาแยกแยะยาที่ทำกำไรสูงกับยาที่ผลกำไรต่ำไว้ด้วย เวลาคุณหมอจ่ายยามองปรอทเดี๋ยวก็รู้หมด พวกเราเรียกว่า “การบริหารด้วยสี”

ความจริงวิธีนี้ใช้กันทั่วไปในแวดวงธุรกิจ ธุรกิจจะอยู่รอดย่อมต้องหาทางทำกำไรให้มากที่สุด มีกำไรถึงจะไปต่อได้ การอยู่รอดคือทางเลือกที่สำคัญสำหรับธุรกิจ แต่ถึงอย่างไร โรงพยาบาลก็มีหน้าที่รักษาพยาบาลผู้ป่วยด้วย คนไข้กับโรงพยาบาลต้อง “รอดไปด้วยกัน”

นี่เป็นกรณีที่ดีที่สุด แต่ถ้าสองอย่างนี้ขัดแย้งกันควรทำอย่างไร

การแจ้งคะแนนประกันสุขภาพมากกว่าความเป็นจริง หรือไม่ก็ส่งเสริมให้คนใช้จ่ายเองเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้น แต่คนไข้ได้รับการปฏิบัติที่ไม่จำเป็นเช่นนี้และทำให้อาการป่วยทรุดลงก็เป็นเรื่องร้ายแรงพอสมควร

โดยเฉพาะในสภาพที่ข้อมูลของฝ่ายหมอกับฝ่ายคนไข้ไม่เท่ากัน โดยทั่วไปคนไข้ไม่มีทางรู้เลยว่าการรักษา นั้นจำเป็นจริงหรือไม่ จึงยังไม่ต้องพูดเลยว่าจะรู้ถึงผลเสียหรือไม่

เดือนที่แล้วในรายงานภายในฉบับหนึ่ง ผมได้รู้ว่าการแจ้งคะแนนประกันสุขภาพกับการเพิ่มรายการให้คนไข้จ่ายเองหนักหนาสาหัสขึ้นทุกที วันรุ่งขึ้นหลังการประชุม ไม่รู้จะทำอะไรต่อเลยจนจึงได้รายงานฉบับนี้และเกิดความวุ่นวายพักหนึ่ง

หลังเหตุการณ์นั้น ผู้บริหารระดับสูงก็โทษว่าเป็นเพราะผมประกาศว่าเพราะผมถ่ายทอดคำสิ่งที่ไม่เป็นความจริงให้กับบุคลากรระดับล่าง ความวุ่นวายนี้จึงค่อยสงบลง

การลงโทษตามมาอย่างรวดเร็ว ผมถูกย้ายออกจากตำแหน่งไปรับผิดชอบงานจัดทำจุลสารภายในของโรงพยาบาล ทำงานที่ห้องใต้ดินชั้นสองติดกับห้องดับจิต

ผมคิดว่าแก้วเบียร์สดจนหมด ความรู้สึกเย็นเยียบจัดขึ้นสมองทันที หัวเราะกล่าวว่า “ผมก็รู้จะปรับตัวอย่างไร แต่ละวันโทรศัพท์น้อยลงมาก รู้แต่ว่าพอโมโหจนท้อก็นึกถึงศพเยะเยะที่อยู่ห้องติดกันดูเหมือนไม่น่าจะมีอะไรทำไม่ได้นี่นา”

“พูดอย่างนี้ก็ไม่ผิด ขอเพียงมีชีวิตอยู่ต่อไป กินได้ดื่มได้ก็พอช่างหัวมัน” อุ้งถึงกังรินเบียร์ให้ผมจนเต็มแก้ว แก้วเคาะขอบแก้วทีหนึ่ง

“กันเปย”²

“กันเปย” ผมกล่าว

“ครั้งก่อนเห็นนิยายที่คุณลงในเว็บ เขียนได้ดีนี่นา ผมชอบตรงที่
ทรมานไอ้คนเร่ร่อนโรคจิตแล้วฆ่าทิ้ง มันควรได้รับผลเช่นนั้น”

เขาเก็บถ้วยชามพลางหันมาพูด

“ก็ดีแล้ว”

ผมยิ้ม ดึกแล้ว น่าจะกลับได้แล้ว จึงลุกขึ้นกล่าวว่า “ไม่รู้จะ
ทำอะไร ชีวิตจริงมันโหดร้ายมาก คงต้องจินตนาการว่าโลกที่งดงาม
ยังมีอยู่”

“ผมว่าก็ไฉนนะ ยังคงต้องอยู่ต่อไป”

“ไปก่อนนะ บ้ายบาย”

...

ยืนบนถนนไทเปยามดึก ตอนนี้อยู่ไฟฟ้าหมดแล้ว กำลังสองจิต
สองใจว่าจะเรียกรถหรือเดินกลับไปเสียเลยดี

ตอนนี้เองก็มีคนกลุ่มหนึ่งเพิ่งออกจากร้านอุคิกิ ผู้ชายวัยกลางคน
หน้าแดงกำเพราะฤทธิ์แอลกอฮอล์เดินไปโวยวายไป เสียงหัวเราะดังลั่น
ตึงดูตึงตายตาของผม ไม่นานนักเขาก็โตะไปที่รถเอสยูวีนำเข้าสู่บริเวณ
เงินที่จอดอยู่หน้าร้าน คั่นกระเป๋าทะลุกระเป๋า พอปะจ๊วเปิด มีเด็กหญิง
คนหนึ่งอายุราวห้าขวบกำลังหลับปุ๋ยอยู่บนที่นั่งข้างคนขับ

ดูท่าเด็กหญิงคนนี้จะนั่งรอพ่อขี่ม้าที่ไม่สมกับเป็นพ่อคนนี้นาน
แล้ว

เดิมทีผมตัดสินใจเดินกลับ แต่ท่าทางหลับสนิทของเด็กหญิง

² แปลว่า ชนแก้ว

ตัดกับภาพใบหน้าแดงก่ำด้วยฤทธิ์เหล้า ทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าอาจเกิดอุบัติเหตุร้ายแรงบนถนน ผมจึงโทรศัพท์ครั้งหนึ่ง หลังวางสายก็เดินไปที่ข้างรถเอสยูวีเจียบๆ เคาะกระจกหน้าต่างฝั่งคนขับ แสงจากโทรศัพท์มือถือส่องตรงที่ดวงตาของพ่อขี้นมาทำเอาเขาไม่พอใจ

“แกทำอะไร”

ชายกลางคนคนนี้เมามาก ยื่นมือออกทางหน้าต่างรถกระชากคอเสื้อผม

“คุณครับ นี่เป็นการตรวจวัดแอลกอฮอล์ โปรดให้ความร่วมมือด้วยนะครับ” ผมลดเสียงต่ำลงและพูดอย่างสุภาพ

ชายกลางคนหน้าซีดทันที ละล่ำละลักว่า “เปล่าๆ ผมแค่มาหยิบของในรถ ไม่ได้จะขับ”

“อ้อ เหนอครับ จันทอโทษที่ รมภวนขออุบกับขี้นนอยนนะครับ”

“ได้ๆ...”

เขาเปิดกระเป๋าสตางค์อย่างหงุดหงิด ไม่รู้ว่าเพราะตื่นตื้นเกินไปหรืออย่างไร ของในเอกสารทะเบียนขาดเต็มพื้น หาอยู่นานจึงให้ผม “ขอโทษด้วยนะครับคุณตำรวจ”

ตอนนี้ข้างหลังมีรถมอเตอร์ไซด์ตำรวจสีขาวสองคันเลี้ยวเข้าปากซอย พอเห็นพวกเราก็นับเข้ามา

ผมเป็นคนโทรศัพท์ไปเอง

เด็กหญิงจ้วเจียตื่นขึ้น ดวงตากลมโตจ้องมองผม

“ไม่มีอะไรหรอก หนูนอนซะนะ”

ผมยิ้มให้เธอแล้วกวักมือเรียกตำรวจที่อยู่ข้างหลัง

ภาพเบื้องหน้าเหมือนกับในนิยายที่ผมเขียน คือนั่นก็เหมือนกับเขา ผู้ชายคนหนึ่งที่มาแ่

หล่นถึงฮั้

บางครั้งก็เป็นภาพหลอน ไม่ว่าจะป็นในนิยายหรือในโลกความเป็นจริง ความจริงก็ไม่มีอะไรต่างกันมากนัก

• • •

ผมชื่อเหอจิงเจิง เมื่อราตรีมาเยือน ผมก็ทำงานเป็นคนเขียนบทละครในองค์กษัตริย์

ดอยยาบ

2

เราแบ่งงานกันอย่างละเอียด ตำแหน่งงานเท่าที่รู้ขณะนี้แบ่งเป็น “ผู้กำกับ ผู้สร้าง ผู้เขียนบท ช่างภาพ และช่างศิลป์” ดูเฉินๆ แล้วก็เหมือนกับกองถ่ายทำทั่วไปอย่างไรอย่างนั้น แต่หลังจากเข้าใจเนื้อหาของงานอย่างแท้จริง ก็พบว่าเหมือนกันแต่ชื่อ แต่งงานที่ทำไม่มีอะไรเหมือนกองถ่ายทำแม้แต่เน้อย

องค์กรนี้มีชื่อว่า อันเจรียา

ได้แต่ทำงานเงียบๆ ในความมืดไม่มีวันพบกับแสงสว่าง และเป็นพฤติกรรมที่กฎหมายไม่มีวันอนุญาต อาทิ ช่วยคนอื่นค้นหาทรัพย์สินที่ถูกชิงไปกลับคืนมา ถ่ายทอดข่าวสารต้องห้าม ซ้ำร้ายบางครั้งยังได้รับมอบหมายให้จู่โจมคนชั่วที่กฎหมายในโลกทำอะไรไม่ได้ เหมือนกับสิ่งมีชีวิตประหลาดเฟิร์นที่งอกและเติบโตในความมืด ไม่สะดุดตาเติบโตอย่างช้าๆ และรอโอกาสเคลื่อนไหว

กล่าวโดยย่อคือองค์กรอาชญากรรมองค์กรหนึ่ง ต่างทำหน้าที่ของตนตามตำแหน่งงาน เหมือนฟันเฟืองที่ประสานกันแน่นหนาของเครื่องจักรชั้นดี แต่ละข้อปลั่งรับลูกกันอย่างเหมาะสม ไม่มีเสียงดังและไม่เป็นที่สังเกต ขับเคลื่อนฟันเฟืองที่ให้ใครพบเห็นไม่ได้ อย่างเงียบเชียบในความมืดมิด

ก่อนหน้านี้ ราวหนึ่งปีเศษ ผมยังไม่รู้อะไรเกี่ยวกับอันเจวียเลย คึ้นนั้นผมเพิ่งเสร็จจากการประชุมผู้บริหารโรงพยาบาล ตอนออกจากห้องทำงานเพิ่งจะเลยสี่ทุ่มเล็กน้อย หอคอยสีขาวสูงตระหง่านด้านหลังภายใต้แสงจันทร์ดูแล้วยิ่งขาวกว่าเดิม เป็นความขาวที่เย็นเยียบ

ผมนั่งอยู่ในโบสถ์สุดท้ายคนเดียวของรถไฟฟ้าสายต้นสุ่ย แก้อ้อพลาสติกแข็งเป็กช่วยผ่อนคลายความเมื่อยล้าของร่างกายได้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทุกครั้งที่สมองจดจ่ออยู่กับงานหลวงที่ยุ่งยาก มักถูกความคิดแปลกประหลาดดึงกลับมา : ถ้าเกิดผมตายไปตอนนี้ โลกนี้คงไม่มีอะไรเปลี่ยนไปกระมัง

พรุ่งนี้หลังอาทิตย์ขึ้น เลขานุการผู้บริหารของโรงพยาบาลยังคงรีบมาตอกบัตรตามเวลาแล้วพุ่งเข้าไปในห้องทำงาน พบว่าผู้จัดการที่ตรงต่อเวลามาแต่ไหนแต่ไรไม่ได้นั่งอยู่ที่โต๊ะ ไม่มีคนรับสายโทรศัพท์ที่โทรมาถึงผม ตามติดด้วยมาตรการสำรองต่างๆ จะเริ่มเดินหน้า ไฟล์ที่ยังไม่ลุล่วงทุกไฟล์ล้วนเก็บอยู่ในระบบคลาวด์ การประเมินต่างๆ แจกจ่ายโดยระบบ ทอยส่งให้ผู้จัดการและผู้ช่วยฝ่ายอื่นๆ ไปดำเนินการ บางทีตอนแรกอาจมีคนต่อว่า แต่ไม่เกินสามวันระบบหีมาที่สมบูรณ์แบบก็จะปรับข้อบกพร่องนี้ให้เข้าที่เอง การหายตัวไปของผมจะไม่นับอุปสรรคต่อระบบอีกต่อไป คิดดูแล้วถ้าผมปรากฏตัวหลังเหตุการณ์น่ากลัวว่าจะกลายเป็นความยุ่งยากที่แท้จริงของทีมงานกระมัง นี่ก็ถึงตอนนี้ผมอดยิ้มขื่นไม่ได้ ไม่มีใครเป็นคนทีคนอื่นแทนที่ไม่ได้จริงๆ

บอर्टสีดำบนรถไฟฟ้ามียักษ์ตัวอักษรวีงกะพริบคำว่า “หอนุสรณ์เจียงไคเช็ค” ทุกครั้งที่รถวิ่งถึงสถานีนี้ ร่างกายก็อยากลุกขึ้นเองโดยอัตโนมัติ แต่ปีนี้สภาพเช่นนี้ลดลงกว่าครึ่ง ตอนเด็กบ้านเก่าผมกับบ้านของสวีจิ้งจื่ออยู่หลังสถานีแห่งนี้ เดินแค่สิบนาทีก็ถึง

จิ้งจอกเป็นแฟนผม บ้านเราอยู่เขตใกล้เคียงกันตั้งแต่เล็ก จนกระทั่งในงานกิจกรรมเชื่อมสัมพันธ์ของเขตตอนมหาวิทยาลัยปีหนึ่งจิ้งเพ็ญรู้จักกัน นั่นเป็นวันที่แสงแดดเจิดจ้าในเดือนกรกฎาคม แอร์เย็นเฉียบในห้องจัดแสดงกันไอร้อนจากข้างนอกพัดไปโน้ในพริบตา หญิงสาวคนหนึ่งผมยาวดำขลับสวมชุดเดรสแขนงุดสีฟ้าอ่อน ดวงตากลมโตที่หางตาขีดขึ้นเล็กน้อยกำลังจ้องนักแสดงบนเวทีละคร ท่าทางที่ใจจดใจจ่อทำให้ผู้คนมองตามสายตาเธอตามสัญชาตญาณ เพื่อค้นหาการแสดงในฉากที่พลาดไม่ได้บนเวที

แต่สายตาของผมยังคงหยุดอยู่ที่เธอ ในเวลาต่อมาจึงได้รู้ว่าจิ้งจอกไฝผืนที่จะเป็นนักแสดงหญิง ซึ่งผมในขณะนั้นก็กำลังฝันอยากเป็นนักเขียนนิยายขายดีที่เก่งกาจ ดวงตาสุกใสและจดจ่อค่อนั้น พริบตาที่สายตาประสานกันก็รู้ว่าเป็นคนประเภทเดียวกันเหมือนกับสัตว์ป่าที่อยู่ในธรรมชาติ ไม่ต้องมีเสียง เพียงอาศัยกลิ่นอายและสัญชาตญาณก็แยกแยะได้ว่าเราต่างเป็นสิ่งมีชีวิตชนิดเดียวกัน และแล้วหลายสัปดาห์ต่อมาเราจึงเริ่มคบกัน

หลายปีนั้นเราให้กำลังใจซึ่งกันและกัน จิ้งจอกส่งเสริมให้ผมเขียนนิยายต่อไป เธอเป็นผู้อ่านคนแรกของผมตลอดกาล ไม่ว่าจะป็นงานเขียนบทความหรือรูปแบบใดก็ตาม เธอมักให้ความเห็นที่เป็นประโยชน์เสมอ บางครั้งลูกเล่นในนิยายก็เป็นไอเดียของเธอ และเพราะอย่างนี้ผมจึงได้รับรางวัลหลายครั้ง ส่วนผมก็สนับสนุนให้จิ้งจอกเข้าร่วมการทดสอบนักแสดงของคณะละครไทยไป ไม่ว่าจะเป็นลมฟ้าอากาศแบบไหน เราทั้งสองคนมอเตอร์ไซด์ไปร่วมการแสดงตามที่ต่าง ๆ ในไต้หวัน เธอเป็นดาวเด่นบนเวทีเสมอ ดูจากสีหน้าท่าทางของผู้ชมด้านล่างแล้ว ผมรู้สึกภาคภูมิใจจนบอกไม่ถูก

หลังเรียนจบมหาวิทยาลัย ผมเข้าทำงานในโรงพยาบาลนครหลวงไทเป เริ่มจากพนักงานสำรองระดับล่าง การทำงานในโรงพยาบาลแม้จะเหนื่อย แต่ได้ติดต่อกับผู้คนเรียนรู้สิ่งต่างๆ ทุกวัน ล้วนเป็นวัตถุดิบที่ดีในการเขียนนิยายตอนกลางคืน โรงพยาบาลเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตและเป็นทีที่ชีวิตหายลับไป ในช่วงเวลาสั้น ๆ ของชีวิตคนดูเหมือนจะผูกพันกับโรงพยาบาลอย่างแนบแน่น ความปิติยินดีกับความโคกเศร้ายาดูรทั้งปวง ล้วนรวมตัวอยู่ในหอคอยมหิมาสีขาวแห่งนี้ ถ้าจะบอกว่าสถานที่ที่มีเรื่องเล่ามากที่สุดในโลก ผมคิดว่าต้องเป็นโรงพยาบาลแน่

ในวันเวลาต่อจากนั้น พวกเราต่างก็เป็นทีฟิงหลังที่แข็งแกร่งของกันและกัน ผมปกป้องจิ้งจို့ จิ้งจို့สนับสนุนผม ซ้ำยังเห็นว่าการที่ผมมีพรสวรรค์ด้านการสร้างสรรค์ก็เพื่อจะได้พบกับเธอ สุดท้ายแล้วจะบรรลุเป้าหมายได้เป็นนักเขียนหนังสือขายดีหรือไม่ก็ตาม ความจริงเรื่องนั้นไม่สำคัญอีกต่อไปแล้ว เพราะเราสองคนกำลังเดินอยู่บนเส้นทางที่มีทัศนียภาพงดงามที่สุด

ทว่า ความมั่งคั่งทั้งหลายนี้จู่ๆ ก็ขาดหายไปในฤดูใบไม้ผลิเมื่อสองปีก่อน วันนั้นผมเพิ่งเลื่อนตำแหน่งเป็นผู้จัดการโรงพยาบาลเนื่องจากต้องรับมือกับงานจึงทำงานล่วงเวลาอยู่หลายวัน บังเอิญจิ้งจို့ต้องมาแสดงที่โรงละครใกล้กับโรงพยาบาล ผมคำนวณเวลาดูแล้วน่าจะไปทันตอนเริ่มฉากครึ่งหลัง เนื่องจากห่างจากบ้านเก่าผมไม่มาก พ่อกับแม่ผมก็ไปชมการแสดงของจิ้งจို့ด้วย พวกท่านรักเธอมากเมื่อใดก็ตามที่จิ้งจို့แสดงที่ไทเป พวกท่านจะต้องปลื้มตัวไปดูให้ได้

“แกงานยุ่งเพราะต้องดูแลอนาคตของจิ้งจို့ เราสองคนจึงช่วยดูแลปัจจุบันของจิ้งจို့” แม่บอกผมอย่างนี้ ท่านหัวเราะฮา ๆ อย่าง

เบิกบาน น่าจะแอบดีใจที่จะได้ลูกสะใภ้ที่ทั้งสวยและเก่งคนนี้

จอคอมพิวเตอรืบอกเวลาว่าเพิ่งจะสองทุ่ม สองทุ่มครึ่งผ่านไป สามทุ่ม ค็นั่นหัวหน้าฝ่ายบริการแทรกรายงานเคสข้ามวันเข้าไป เห็นเวลาไหลไปเรื่อย ๆ ผมรู้ว่าต้องพลาดชมการแสดงของจิ้งจอกแล้ว

แต่อย่างไรก็ตาม ผมยังคงรีบไปจนทันก่อนการแสดงจะเลิก จิ้งจอกสวมชุดละครแพรวาวนวลบนเวที นั้นเป็นชุดที่ผมชอบที่สุด ขาวบริสุทธิ์และนวนเนียนเหมือนกับความรู้สึกที่เธอมีให้กับผู้คน ภายได้เสียงปรบมือท่วมท้นกึกก้องในโรงละคร เธอแทรกตัวผ่านคณะนักแสดงยืนที่กลางเวที ค้อมตัวคารวะขอบคุณผู้ชมเป็นการตอบแทนความมีน้ำใจและร่าร้อนของผู้ชม

เธอยิ้มอย่างพึงพอใจ ผมรู้ว่านาทีนี้เธอมีความสุขมาก

จิ้งจอกวาดสายตามองดูผู้ชม แล้วเห็นผมที่ยืนอยู่ที่มุมห้อง

ผมโบกมือให้เธอ ทักเธอหัวเราะคิกบ่นเวที แล้วทูลมือสัญลักษณ์ขยับชนะให้ผม

ตอนจิ้งจอกพบกับเราสามคนที่ลานจอดรถ ชุดแพรวาวนวลได้เสื้อคลุมสีเข้มยังไม่ถูกเปลี่ยน เธอหลุดเข้าไปในรถอย่างปราดเปรียว เหมือนกระต่ายน้อย จากนั้นบอกอย่างรวดเร็วว่า “ฉันรู้ว่าพวกคุณมาแน่! จิ้งเจิง คุณรู้มั๊ย วันนี้ฉันแสดงได้สนุกมาก! คุณลองเดาดูสิว่าฉันเจอใครหลังเวที เขา...”

ผมกับจิ้งจอกนั่งเบาะหลัง พอกับแม่ นั่งหน้าและขับรถ ในรถมีแต่เสียงแสบร่าเริงของเธอ

จิ้งจอกที่ใบหน้ามีแต่รอยยิ้มเบิกบานตลอดกาล ที่ไหนก็ตามเมื่อมีเธอ เสียงหัวเราะเร่ร่ำไม่เคยขาด

“ดีจัง! คราวหน้าเจอเขาอีก อย่าลืมแนะนำตัวเองให้มาก ๆ ละ!”

ผมเองก็ดีใจ ไม่ใช่เพราะดาราใหญ่คนนั้น หากแต่เพราะจึงจื่อเข้าใกล้
ความฝันของเธอมากขึ้นทุกที เวทีที่แต่เดิมดูห่างไกลลิบลิบ ในที่สุด
เธอก็มีที่ยืนอย่างมั่นคงแล้ว

ตอนนี้เองสัญญาณไฟแดงเปลี่ยนเป็นไฟเขียว รถเพิ่งออกตัว
ไม่นาน ไม่มีใครทันเห็นรถเบนซ์สีดำที่ไม่ได้เปิดไฟหน้าทางด้านขวา
กำลังพุ่งมาด้วยความเร็วเกินร้อย รถเบนซ์สีดำชนเข้ากับด้านขวาของรถ
เราอย่างจัง แรงกระแทกอย่างรุนแรงทำเอารถพลิกคว่ำทันที กระฉก
ระเบิดเสียงดังแตกกระจาย แต่เศษกระจกที่บาดใส่ตัวยังไม่ทันได้รู้สึก
เจ็บ ทั้งตัวก็เหมือนถูกโยนเข้าเครื่องซักผ้าขนาดยักษ์ พลิกหลายรอบ
ไม่รู้จะหยุดลงเมื่อใด และไม่รู้ว่าจะสุดท้ายแล้วจะจบลงอย่างไร

จนกระทั่งผมฟื้นคืนสติ ก็อยู่ในห้องฉุกเฉินของโรงพยาบาล
นครหลวงแล้ว ในห้องฉุกเฉินยังคงเป็นภาพความร้อนรนสับสนที่ผม
คุ้นเคย

เพื่อนร่วมงานหลายคนกำลังเดินไปมารอบตัวผม บนตัวผมมี
เลือดไหลหลายอันที่มุดต่ออยู่ ของเหลวกำลังไหลเข้าสู่ข้อมือผมซ้ำๆ
ผมยังรู้สึกได้ว่าบาดแผลที่แขนยังมีเศษกระจกค้างอยู่ ความเจ็บปวด
เหมือนถูกฉีกไล่ความว่างลงไปหมด

คุณแม่จากไปแล้ว

ส่วนจึงจื่ออยู่ในห้องสังเกตอาการได้เพียงหนึ่งสัปดาห์ ซึ่งตอนนั้น
ผมก็บาดเจ็บสาหัส กระดูกซี่โครงหักไปหลายซี่ มีแผลถลอกปอกเปิก
ตามตัวอีกมากมาย

สุดท้ายผมพบชุดแพทย์ขาววาววนวลนั้นในห้องเก็บของส่วนตัว
ของผม รอยเลือดแห้งกรังกลายเป็นสีน้ำตาลเข้ม ผมกอดชุดไว้นั่งลง
กับพื้นห้องร้องไห้โฮ ทุกครั้งที่สะอื้นเจ็บจนเหมือนตัวจะฉีกขาด น้ำตา

ที่หยดลงบนชุดแพรทำเอาเปียกไปหมด ทำให้คราบเลือดที่แห้งแล้ว
ถูกละลายจนที่กระจายออกไป ที่อกเสื้อก็มีรอยเลือดที่ไม่มีวันลบออก
ได้ ชุดราตรีนั้นสัมผัสกับมือยังคงนุ่มนวลเนียน

คุณหมอเจ้าของไข้บอกว่าเธอกล้าหาญมาก เขาไม่เคยเห็น
ผู้หญิงที่กล้าหาญขนาดนี้มาก่อน ไม่หลั่งน้ำตาเลยแม้แต่หยดเดียว

ผมพยักหน้าบอกว่าเธอยังมีความเข้มแข็งที่คุณไม่เคยเห็น แต่
น่าเสียดายที่คุณรู้จักเธอช้าเกินไป

เช้าตรู่วันที่เจ็ดที่นอนอยู่ในโรงพยาบาล จึงจู่ก็ตาย

หนึ่งเดือนต่อมาผมกับพ่อออกจากโรงพยาบาล

แต่บางส่วนของร่างกายยังคงตกหล่นอยู่ในโรงพยาบาลและ
สูญเสียชีวิตตลอดกาล

• • •

ที่พักของผมกับพ่อ นั่งรถไฟใต้ดินแต่ไม่ถึงสถานี แต่หลังจาก
เกิดเรื่องนี้แล้วผมเลือกที่จะเดิน เพราะผมต้องการเวลาอยู่คนเดียว
ตามลำพัง จะได้คิดถึงบทวนตัวว่าจะอยู่เป็นเพื่อนกับพ่อที่สูญเสียชีวิต
เช่นกันอย่างไร

ทุกครั้งที่คุณกลับบ้านเก่าส่วนมากจะเป็นคำวันสุดสัปดาห์ จากนั้น
จะนอนในห้องที่ผมอยู่มาตั้งแต่เล็กหนึ่งคืน รุ่งขึ้นจึงกลับไปที่พักปัจจุบัน
ปีนี้พ่อเพิ่งจะอายุหกสิบหกปีเต็ม ส่วนผมสามสิบสาม ครึ่งหนึ่งของ
พ่อพอดี แต่ความปวดร้าวในการสูญเสียคนที่เรารักที่สุดของเราไม่ได้
แตกต่างเพราะอายุ หัวใจที่ว่างเปล่าโหวงเหวงมีเงาทับซ้อนกัน

พ่อเป็นคนเข้มแข็ง สมัยที่ทำงานอายุเท่าผมก็ทำกิจการโรงงาน
เหล็กตัวคนเดียว ประจวบกับเป็นยุคเศรษฐกิจได้หันรุ่งเรื่องเหมือน
ติดปีก ใครๆ ก็บอกว่าทำอะไรก็ทำได้ แต่ผมรู้ว่าผลงานอุดมสมบูรณ์

ในสายตาคอนอื่นล้วนแลงมาด้วยเลือดและน้ำตา โลกนี้ไม่มีอาหาร กลางวันให้กินฟรีอยู่แล้ว

ถ้ามีคงแพงลิ่ว หลักการนี้พ่อเป็นคนสอนผม ความประทับใจของผมที่มีต่อท่านคือเป็นคนที่ขยันขันแข็ง ต่อสู้ดิ้นรนมาตลอด อะไรที่อยากได้จะได้มาด้วยสิบนิ้วของตัวเอง สู้และพยายาม อาจล้มลุกคลุกคลานจนแผลเต็มตัว แต่สุดท้ายยังคงยึดอกลูกขึ้นหัวเราะจึงจะเป็นผู้ชนะ

แต่ผู้ชายที่แกร่งเหมือนเหล็กกล้าทุกคน เบื่องหลังย่อมมีผู้หญิง ที่นุ่มนวลดุจสายน้ำคอยรองรับ ซึ่งก็คือแม่ผม

หลังท่านจากไป ทุกครั้งที่ผมกลับบ้านเก่า พ่อมักนั่งคนเดียวบนโซฟา สายตาจ้องจอโทรทัศน์ แต่ผมรู้ว่าท่านดูไม่รู้เรื่อง เพียงแค่ปล่อยให้แสงต่างๆ เข้าสู่ตาแล้วสลายไป

ชายหนุ่มผู้แสนอาจองในวันก่อน กำลังค่อยๆ โรยราในบ้านเดิม ที่อาศัยอยู่มานานปี ขณะเดียวกันผมก็แบกรับความเจ็บปวดที่สูญเสียแม่ แต่ผมยังหนุ่มยังมีกำลังกายในการรับความบาดเจ็บความเสียดาบที่ผ่านไป ถ้าไม่อาจสลายไปได้ ฉันผมก็จะหาทางเก็บมันไว้ตลอดไป คั่นนั้นผมนั่งที่หน้าโต๊ะเขียนหนังสือสมัยผมเรียนมัธยมปลาย สองมือเท้าแก้มเอาแต่คิดโน่นคิดนี่ ทอดตามองไป ข้าวของที่เห็นยังคงเหมือนกับตอนจากบ้านไปเมื่อหลายปีก่อน

ผมใช้เวลาทั้งคืนเขียนเรื่องสั้นเรื่องหนึ่ง เป็นเรื่องสั้นเกี่ยวกับแม่ผัวกับลูกสะใภ้ที่ไม่ควรลงรอยกันตามธรรมชาติ ทั้งสองคนอยู่ต่างประเทศ ถูกบังคับให้ต้องหัดทองเที่ยวด้วยตัวเองแบบแบ็กแพ็ค ตลอดทางจากลอนดอนถึงปารีส จากกรุงปรากถึงกรุงโรม ผู้หญิงสองคนผจญภัยด้วยกัน ไม่มีผู้ชายอยู่เคียงข้าง อาศัยความทรหดและ

ความกล้าหาญที่มีมาแต่กำเนิด พันฝ่าอุปสรรคนานัปการ จนในที่สุด พวกเธอก็กลับถึงได้วันพบกับคนในบ้าน ก็ไม่รู้ว่าทั้งสองกินยาผิดหรืออย่างไร ถึงกับมองหน้ากันแล้วหัวเราะ ต่อมาก็จูงมือกันขึ้นเครื่องบิน ไปนิวยอร์ก บอกว่าเธอสองคนจะไปผจญภัยต่อ

“ก็คือไม่อยากกลับบ้านมาพบกับเราสองคนใช่ไหม” พ่อพูดเบา ๆ หลังอ่านเรื่องสั้นจบ

“เปล่า ผมคิดว่าเธอสองคนยังคงคิดถึงและเป็นห่วงคนในครอบครัวที่อยู่ไทเป”

“แล้วทำไมถึงไม่รีบกลับบ้าน”

“แบบนี้วันหลังเจอกันจะได้ให้อวดรำลึกเธอเคยไปหลายที่ พ่อก็เชื่อว่าจะไม่เข้าใจผู้หญิงสองคนนี้”

“ก็จริงนะ”

ครึ่งปีมานี้ ผมเพิ่งเห็นพ่อยิ้มขึ้นครั้งแรก และวินาทีที่ผมเห็นรอยยิ้มของพ่อ ผมจึงได้เดินออกจากเงามืดของอุบัติเหตุรถชน ผมพลันเข้าใจ ที่ให้ความสามารถในการเขียนของผมมีประโยชน์จริงๆ

ครึ่งปีหลังจากออกจากโรงพยาบาล ในที่สุดผมก็เริ่มงานเขียนอย่างจริงจัง เพราะผมรู้ว่าถ้าวิญญาณมีจริง จิ้งจอกต้องยื่นขมวดคิ้วอยู่ข้างๆ แน่ แล้วบังคับให้ผมนั่งลงหน้าคอมพิวเตอร์ ตะโกนลั่น “เฮ้! นาย ยังจะเป็นแบบนี้อีกนานแค่ไหน ฉันบินรอบโลกมาแล้วนะ สุดท้ายนายยังคงอยู่ที่เดิม นายอยากกลายเป็นวิญญาณเหมือนกันหรือ”

เนื่องจากว่างเว้นมานานจึงรู้สึกถึงงานเขียนแปลกไป แต่จิตวิญญาณแห่งการสร้างสรรค์ไม่มีวันเป็นเช่นนี้ตลอดกาล มักเหมือนกับเชื้อไฟที่จุดติดง่าย ต่อให้ทิ้งไปนานเท่าใด ขอเพียงมีสะเก็ดไฟยังคงลุกไหม้ขึ้นได้ และสะเก็ดไฟที่ว่ำนั้นผมซ่อนไว้เป็นอย่างดี ผมหวังว่า

จะสามารถกลับไปจากเคร้าที่ไม่มีวันล้มเลื่อนในคืนนั้นได้ เจ้าของรถเบนซ์สีดำ

ได้ยืนยันว่าวันนั้นคนขับก็บาดเจ็บเช่นกัน แม้จะเมาจนละ แต่เพราะการทำงานของแอร์แบ็ก จึงทำให้แค่บาดเจ็บไม่ถึงกับเสียชีวิต เขาถูกส่งตัวไปรักษาต่อในโรงพยาบาลเขตแห่งหนึ่ง แต่ไม่กี่วันหลังจากนั้นเขาก็หายไปจากโรงพยาบาลโดยไม่ได้ทำเรื่องขอยกใดๆ และถูกตำรวจตามล่าจนถึงปัจจุบัน ตอนแรกผมโกรธมากและไม่เข้าใจถึงกับอยากไปเค้นถามเจ้าหน้าที่โรงพยาบาลหรือ รปภ. ที่อยู่เวรของโรงพยาบาลนั้น แต่พอใจเย็นลงก็คิดได้ การทำเช่นนี้ไม่เกิดประโยชน์ใดๆ แม้แต่น้อย

ดังนั้นผมจึงเริ่มงานเขียน ผมจะไม่ให้ชีวิตของแม่กับจิ้งจือสูญเปล่า ผมหวังว่าพวกเธอจะดำรงอยู่ต่อไป ดังนั้นผมจึงนำนิยายที่เขียนให้พ่ออ่านคืนนั้นมาแก้ไข ใช้ผู้หญิงสองคนเป็นโครงเรื่องเขียนเป็นนิยายสืบสวนสอบสวน ตั้งชื่อนามปากกาเป็น Louvre ซึ่งหมายถึงพระราชวังแวร์ซาย เป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่จิ้งจือชอบที่สุด แล้วนำบทประพันธ์ของตนเองทยอยลงในเว็บไซต์

ในนิยาย เธอสองคนร่วมมือกัน ลอบไขคดีปริศนาตามที่แตกต่างกันของโลก และแน่นอนนี่ย่อมถือโอกาสกวาดล้างคนชั่วไปด้วยวิธีการที่น่าตกใจทีเดียว

ระหว่างการเขียน ตัวละครก็ผ่านเหตุการณ์ต่างๆ ไปเรื่อยๆ จึงยิ่งเข้าใจในกันและกันมากขึ้น และผมเองก็เข้าใจตัวเองมากกว่าเดิม ผมไม่รู้เหมือนกันว่าเพราะการนี้ผมจึงเข้าใจความคิดของจิ้งจือลึกซึ้งยิ่งขึ้นหรือไม่ หรือว่าเพียงนำเอาปริศนามากองหนึ่งเพื่อปกปิดบาดแผลที่ยากจะสมานตัวในคืนนั้น

ยิ่งเขียนนิยายมานานเท่าไร ก็เขียนได้มากขึ้นเท่านั้น การตอบรับจากเว็บไซต์ก็ค่อย ๆ ดีขึ้น ผู้อ่านจำนวนมากทั้งข้อความไว้ในบล็อกความคิดเห็น แบ่งปันข้อคิดเห็นของพวกเขา ซึ่งความจริงก็ตามความชอบของแต่ละคนนั่นแหละ ดังนั้นการชมเชยหรือวิจารณ์ผมไม่ตอบแม้แต่ข้อเดียว ผมไม่อยากจะจี้จ้อของผมในนิยายเปลี่ยนแปลงไปเพราะความคิดเห็นของคนอื่น

อยู่มาคืนหนึ่ง ผมนั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ตามลำพัง กำลังโพสต์ตอนใหม่ล่าสุดของนิยายลงในเว็บไซต์

ตอนนี้มีสัญลักษณ์ของจดหมายโผล่ขึ้นมาเป็นแสงกะพริบ ผมแปลกใจ เพราะผมปิดปุ่มการติดตามกับผู้เขียนไปแล้วนี่นา ตามหลักแล้วน่าจะไม่มีใครติดต่อผมได้โดยตรงถึงจะถูก แต่ผมยังคงคลิกที่วินโดว์

“เราต้องการความสามารถของคุณ” ข้อความสั้น ๆ ปรากฏในวินโดว์

ผมสงสัยเติมอีก กำลังลังเลอยู่ว่าจะตอบดีหรือไม่ อีกข้อความหนึ่งก็เด้งขึ้นมา

“ขอแค่ โลกใบนี้ต้องการความสามารถของคุณ ถ้าคุณรู้ทั้งรู้ว่าเหตุการณ์จะเปลี่ยนแปลง แต่คุณกลับยังคงปล่อยให้มันเกิดขึ้น คุณรู้อันนี้คืออะไร”

ผมรู้ร่วมคิด ผมรู้ว่าเขาหมายถึงอะไร แต่ไม่เข้าใจว่าเขาจะให้ผมทำอะไร

“คุณเป็นใคร” ผมพิมพ์ในวินโดว์แล้วกดเอ็นเทอร์
เจียบไปราวสามวินาที แล้วตัวหนังสือก็เด้งขึ้นมา

“ผู้กำกับ ชื่อผมคือ ‘ผู้กำกับ’”

นี่คือขั้นตอนทั้งหมดที่ผมพบกับอันเจีย

3

อันเจวียเป็นองค์ราชาชากรรณที่ไม่เหมือนองค์กรทั่วไป มันไม่เคยลงมือทำร้ายประชาชนผู้ไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน ดังนั้นคนทั่วไปจึงไม่มีใครรู้ถึงการดำรงอยู่ของมัน มันไม่เหมือนแก๊งนักเลงทั่วไปที่ทำการค้าได้ดินผิดกฎหมาย ดังนั้นตำรวจจึงไม่อาจตรวจสอบได้

ร่องรอยทุกอย่างเหมือนกับเกล็ดหิมะบนดินโคลนในฤดูหนาว พอดวงอาทิตย์ขึ้นก็ไม่เห็นร่องรอยอะไรแล้ว น้ำเกล็ดหิมะเย็นเยียบกลายเป็นหยดน้ำที่มลพิษพื้นดิน และกำลังหล่อเลี้ยงพืชพรรณรอบข้างอย่างเงียบเชียบ

หัวใจคนเราก็เหมือนกัน

“ขอเพียงแบกรับผลกระทบเล็กน้อยจากปัจจัยภายนอก ก็เปลี่ยนแปลงต้นตอได้ง่าย ที่เราต้องทำก็แค่นี้เอง”

ผู้กำกับพูดเช่นนี้

ผมไม่เคยเห็นหน้าผู้กำกับอย่างถนัดตา พูดให้ตรงกว่านี้คือ เขาจะปรากฏตัวในห้องเฟ้นต์เข้าสู่ของร้านอูคิเกิเท่านั้น และห้องเฟ้นต์เข้าสันั้นเรียกว่า ‘บ้านอันเจวีย’

แม้ว่า ‘บ้านอันเจวีย’ จะเร้นลับมาก แต่ข่าวลือเกี่ยวกับมันก็เหมือนกับข่าวลือลึกลับของเมืองหลวง ชุบชีบก้นเฉพาะในเว็บไซต์

เท่านั้น ว่ากันว่าห้องนั้นเปลี่ยนแปลงโชคชะตาได้ เหมือนกับละคร
ที่แสดงไปกลางคันแล้วถูกเปลี่ยนบท ได้รับโอกาสเลือกบทบาทใหม่

แต่มีข้อจำกัดข้อเดียวคือ คนที่ตายไปแล้วฟื้นไม่ได้

ถ้าเช่นนั้นคนแบบไหนถึงจะมีคุณสมบัติเข้าไปใน 'บ้านอันเจวีย'

เล่า

"คุณเป็นคนตัดสินใจและเขียนบทชีวิตใหม่ให้เขา นี่คือสาเหตุที่ผม
อยากให้คุณร่วมงานกับเรา"

ผู้กำกับพูดอยู่ในห้องโดยมีประตูไม้แบบยุโรปเก่าแก่คั่นอยู่
สีน้ำมันสีแดงบนบานประตูหลุดลอกเกือบหมดแล้วจนเผยให้เห็นสีไม้

เสียงของเขาแหบพร่าอยู่บ้าง น่าจะมีอายุไม่น้อย

"อ้อ ทำไมจึงเป็นผม"

"เพราะเราต่างก็เคยเป็นคนได้รับบาดเจ็บเหมือนกัน อีกอย่าง..."
เขาหยุดหลายวินาทีแล้วพูดต่อ "นักเขียนบทที่ดีจะไม่จำกัดพื้นที่ของ
ผู้กำกับและนักแสดง เหมือนกับสถาปนิกที่เก่ง หลังออกแบบลักษณะ
ภายนอกของบ้านจนถึงงามแล้ว การตกแต่งภายในมอบให้คนใช้สอย
เป็นผู้จัดสรรเอง ทั้งสองฝ่ายจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับกัน ผมเชื่อว่าเราจะร่วมมือกัน
อย่างราบรื่น"

"ถ้าคุณเป็นผู้กำกับ...แล้วใครคือ 'นักแสดง' ครับ"

"พวกที่อยากเข้า 'บ้านอันเจวีย' "

"ผมรู้แล้ว แต่โดยรูปธรรมแล้วจะให้ดำเนินการอย่างไร"

"คุณแค่เขียนบทละครชีวิตให้ดีแล้วมอบให้กับผู้ว่าจ้าง ให้เขานำ
เข้ามา 'บ้านอันเจวีย' ก็พอ หลังจากนั้นเป็นงานของผู้กำกับ"

"เอาเถอะ ตกลง ฟังดูไม่ใช่เรื่องยากอะไร"

• • •

แม้ข่าวลือเกี่ยวกับ ‘บ้านอันเจวีย’ จะสะพัดไปเจียบ ๆ แต่พลังมหัศจรรย์ของการเปลี่ยนแปลงชีวิตคน ทำให้คนจำนวนไม่น้อยอยากรู้ อยากเห็น แต่มีเงื่อนไขอยู่สามข้อ ซึ่งต้องขออธิบายไว้ก่อน คือ

1. ผู้ว่าจ้างจะต้องนำเสนอเป้าหมายอีกคนหนึ่งเพื่อเป็นต้นฉบับ และจะได้เขียนเป็นบทละครชีวิตชุดใหม่

2. แม้จะไม่ต้องให้คนที่นำมาเป็นเป้าหมายเห็นชอบด้วย แต่ในบางระดับยังคงเท่ากับการขโมยชีวิตของคนอื่น ดังนั้นความดีความร้ายของชีวิตอีกฝ่ายล้วนมีโอกาสเกิดขึ้นคู่กัน

3. ใครก็ตามที่อยากเข้า ‘บ้านอันเจวีย’ ต้องจ่ายค่าใช้จ่ายด้วยทรัพย์สินทั้งหมดที่มี

คนที่รับผิดชอบการรับค่าใช้จ่ายคืออู่ถึงกัง เจ้าแกล้งอูคิก เขาเองรับบทบาทเป็น “ผู้สร้าง” ในอันเจวีย

“แล้วเกิดมีใครโกหกเล่าจะทำยังไง”

ผมถามอย่างอยากรู้ อยากเห็น

“โกหก”

“หมายถึงโกหกเรื่องทรัพย์สิน ถ้าในตัวเขามีเงินมากมาย แต่เขาปิดบังไม่ให้รู้เล่า”

อู่ถึงกังสวมชุดเทพญี่ปุ่น กำลังหันวัดฤติบอาหารสดอย่างชำนาญ มีดสั้นไหลเหมือนการเขียนภาพของจิตรกร

“ไม่หรอก กฎก็คือกฎ” เขากล่าวอย่างเยือกเย็นหลังเคาน์เตอร์ร่างกายที่สูงใหญ่มีพละนาฏภาพมหาศาลที่ไม่ว่าใครก็ไม่อาจดูแคลนได้ บรรยากาสเจียบสงบในพริบตา แต่ท่าทางของอู่ถึงกังสลายอารมณ์

“องค์ระอาฎากรรมนี้...ไม่ง่ายเลย” ผมอดยิ้มขึ้นไม่ได้ ฟองเบียร์ขาวสะอาดกำลังไหลไปมาในแก้ว ฟังว่าสมัยที่อู่ถึงกังยังอยู่ที่ญี่ปุ่น

ครอบครัวของเขามีการไปมาหาสู่กับแก๊งยาเสพติดอย่างใกล้ชิด ดูท่าว่าข้อลือนี้น่าจะเป็นความจริง

เนื่องจากต้องจ่ายค่าตอบแทนมหาศาล ดังนั้นลูกค้าส่วนมากพอสืบดูแล้วก็ถอยดีกว่า มีหน้าที่ยังมีคนจำนวนไม่น้อยคิดว่าเป็นเรื่องหลอกลวง ความจริงไม่มี 'บ้านอันเจวีย' แต่ประการใด

เราไม่เคยโฆษณาและไม่จ้องใจซ่อนเร้น แต่คนที่มาสืบเสาะดูเหมือนจะมากขึ้นเรื่อย ๆ

คนที่ไม่พอใจกับชีวิตตัวเองดูเหมือนจะมีมากกว่าที่ผมนึก

...

"คุณว่าอะไรนะ ขายหมดแล้ว ทั้งนี้ได้ไง!" เสียงฮูยดังจากเก้าอี้ กรีดร้องเสียงแหลมจนทำให้ลูกค้าในร้านอูคิหันมามอง

"เธอเบาเสียงลงหน่อยได้มั๊ย ลูกค้ากำลังมองเธอนะ" อูถึงกังคิ้วขมวดกลางเข็ดเคาน์เตอร์กลา

"เปล่าละ ฉันตั้งใจจะมากินบาร์บีคิวของคุณนะ!" เสียงฮูยยังคงเอะอะแต่เสียงเบาลง ดูท่าเธอตั้งใจมากินอาหารจานเด็ดของอูถึงกังจริง ๆ

เธอคือเสียงฮูย ปีนี้อายุยี่สิบแปด ผมสีน้ำตาลยาวรวบเป็นหางม้า สวมแว่นดำกรอบหนา กางเกงยีน ดูจากภายนอกแล้วอายุน้อยกว่าความเป็นจริง ถ้าใครคิดว่าเธอเป็นเด็กมหาวิทยาลัยก็เป็นเรื่องปกติ นอกจากนี้เธอยังเป็นสมาชิกคนหนึ่งของอันเจวียด้วย รับหน้าที่เป็น "ผู้กำกับฝ่ายศิลป์"

ที่เรียกว่าผู้กำกับฝ่ายศิลป์ หมายถึงในสถานที่เกิดเหตุของลูกค้าต้องจัดแจงและตกแต่งให้สอดคล้องกับความต้องการของบทละคร และไม่ให้ตำรวจหรือใครก็ตามรู้สึกว่ามีผิดปกติ จึงจำเป็นต้องมีความ

ละเอียดลอออย่างสูง

โดยทั่วไปคนส่วนมากที่มาขอความช่วยเหลือจากอันเจวียล้วนเป็นคนที่ไม่พอใจกับสภาพที่เป็นอยู่ และกระหายที่จะเปลี่ยนแปลงชีวิต แต่พอได้ยินว่าต้องจ่ายด้วยทรัพย์สินทั้งหมดที่มีก็แทบจะตาค้างเหมือนกันหมด ร่ำร้องว่าเป็นไปไม่ได้แต่ก็ไม่ยอมจากไป

ดังนั้นอันเจวียจึงเสนออีกวิธีหนึ่งเป็นการรอมชอม ขอเพียงยอมจ่ายเงินจำนวนหนึ่งตามกำหนด สมาชิกของอันเจวียก็จะช่วยเปลี่ยนแปลงชีวิตในขอบเขตที่จำกัดได้เช่นกัน

ตัวอย่างเช่น ก่อนหน้านั้นเคยมีตำรวจคนหนึ่งติดยา กลัวว่าเกิดมีใครรู้เขาอาจต้องหมดอนาคต จึงไม่ยอมไปรักษาในสถานบำบัดยาเสพติด แต่เนื่องจากเขาคุ่นเคยกับพวกคนขายยากับตลาดมืดในไทเปเป็นอย่างดี จึงทำให้ทุกครั้งที่เขาหนียามักหนีไม่ได้และไปหาซื้อจากคนขายยา

จำได้ว่าครั้งนั้นผมเคยเขียนบทละครชีวิตให้ตำรวจนายนี้ ท่อนหนึ่งของบทคือเฮโรइनทั้งหมดที่มีอยู่ในตลาดมืดไทเปกลายเป็นแบ่งทั้งหมด ทำให้ถึงมีเงินก็หาซื้อไม่ได้

นี่เป็นการล้อเล่นเล็กๆ น้อยๆ ของสมาชิกอันเจวีย คิดว่านี่น่าจะทำให้พวกเขาจมนม

เห็นเสียขวัญรับคำสั่งๆ ว่า “รู้แล้ว” และวิ่งไปปฏิบัติอย่างกระตือรือร้น

หนึ่งเดือนต่อมา ตลาดค้ายาเสพติดของตลาดมืดไทเปปั่นป่วนโกลาหล และยังเกิดกรณีการปะทะกันของหลายแก๊งตั้งแต่บัดนั้น ผมก็ไม่เคยสงสัยกำลังและอิทธิพลของอันเจวียอีกเลย

• • •

“อรรอย อรรอยมาก ยังคงเป็นเหล่าคู่ที่ดีกับฉัน”

“ถือเสียว่าขอโทษก็แล้วกัน”

“ผมยังอยากได้เบียร์สดอีกแก้ว!”

“เฮอะ จริงๆเลยน้ำ ได้เลยๆ มาเดี๋ยวนี้เลย”

คู่ถึงกั๊งแบมือทั้งสองข้างอย่างจนปัญญา หันไปหลังเคาน์เตอร์
เปิดตู้เย็น

เสี้ยวสุขยกกำลังกินอุดังของคู่ถึงกั๊งอย่างเอร็ดอรรอย บะหมี่ชามนี้
เป็นอาหารขึ้นชื่อของร้านอุคิกิ เธอเคี้ยวเส้นอุดังพลางกล่าวว่า “เฮ้
จิงเจิง นายยังจำเมียหมอที่เปิดคลินิกครั้งก่อนได้มั๊ย”

“เมียหมอ เธอหมายถึงคนที่ถูกมิสหลินเอามาเป็นต้นฉบับนั้น
หรอ?”

มิสหลินชื่อหลินอวี่ฉี เป็นลูกค้าจ้านร่นน้อยที่ยอมมอบทรัพย์สิน
หมดตัวเพื่อเข้าสู่ ‘บ้านอันเจียว’

คืนนั้นเธอนั่งรถเข็นมาถึงร้านอุคิกิ ขาซ้ายของเธอลีบเล็ก เป็น
กรณีพิการที่เกิดจากโรคหลังกักเนิด

สามีของมิสหลินเป็นนายแพทย์หนุ่มประจำแผนกในศูนย์
แพทยศาสตร์ รายได้ของครอบครัวเรียกว่าดีนักไม่ได้ แต่ยังคงดีกว่า
มนุษย์เงินเดือนทั่วไป ถ้าจะมีข้อเสียก็น่าจะเป็นสามีเธอยังอายุไม่พอ
แต่ละเดือนต้องอยู่เวรยี่สิบสี่ชั่วโมงในโรงพยาบาลต่อเนื่องหลายวัน
น้อยครั้งที่จะอยู่บ้าน แต่มิสหลินกลับอิจฉาคุณนายหลอภรรยาของ
หมอลอหลอข้างบ้านเป็นอย่างมาก เพราะคุณหมอลออยู่รักษาคนไข้ใน
คลินิกตลอดเวลา รายได้ก็ดีมาก ครอบครัวจึงขึ้นมามีความสุขอย่างยิ่ง

เนื่องจากตัวผมเองก็ทำงานในโรงพยาบาล ผมจึงรู้ถึงความ
ลำบากและความอัปยศของหมอลออยู่ไม่น้อยทั้งหลายเป็นอย่างดี

“จำได้สิ มีอะไรหรือ”

“เธอตายแล้ว”

“ตายแล้ว! นี่มันอะไรกัน”

ผมหวนคิดถึงคลินิกที่เคยเดินผ่านมาก่อนหน้านี้ ภาพคุณนาย หลอกกำลังลงทะเลเป็นนัยน์ไข้อย่างยืมยั่มเป็นกันเองยังตรึงติดในความคิด

“ไม่รู้สิ ฟังว่าเพราะโรคมะเร็ง อาการทรุดลงรวดเร็วมาก แป๊บเดียวก็ลาโลกไปเลย ความจริงฉันก็โชคดียิ่งหนึ่งนะ”

เสียงผู้ตอบอย่างไม่อึ้งขังขอบ ทำเอาผมตกใจ

“ทำไมถึง...”

ผมกุมศีรษะ พยายามนึกถึง “บทละครชีวิตใหม่” ที่ผมเขียนให้ หลินอวีฉี ค็นั้นเรานั่งอยู่ในร้านอูคิก็เหมือนกัน เธอนั่งบนวิลแชร์ ผมนั่งตรงหน้าเธอ ตรงกลางคั่นด้วยโต๊ะอาหาร ตอนแรกหลินอวีฉีพูดน้อยมาก ดังนั้นผมจึงไม่รู้ว่าคุณคิดอย่างไรกันแน่

“คุณ...ชีวิตเปลี่ยนชีวิตฉันได้จริงหรือ” หลินอวีฉีถามอย่าง กระสับกระส่าย

“ได้สิ แต่ไม่ใช่ผม ผมเพียงรับผิดชอบการเขียนบทให้คุณ เป็นตัวละครในชีวิตใหม่ตามที่คุณต้องการ ที่เหลือเป็นภาคปฏิบัติซึ่งผม ไม่ได้เป็นคนดำเนินการ”

“อ้อ...ก็ได้” เธอพยักหน้าเจี๊ยบๆ

“ฉันขอทำความเข้าใจหน่อย ชีวิตคุณตอนนี้มีอะไรที่น่าพอใจหรือ”

ผมถามพลางจ้องตาเธอ

ตอนนี้ผมสังเกตเห็นเธอหลบตาผมอย่างระมัดระวัง เม้มปาก

อารมณ์สับสนที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อน

ทุกคนที่มาขอความช่วยเหลือจากฉันเจ็วๆเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต มักมีความในใจมากมายสารพัด

ผมไม่ได้เร่งเธอ ได้แต่นั่งมองดูหญิงสาวคนนี้เงิบ ๆ รอคอย อย่างอดทน

“เอาละ หวังว่าฟังจบแล้วคุณจะไม่หาว่าฉันเป็นผู้หญิงแปลกนะ”

ในที่สุดหลินอวีฉีก็ทำลายความเงิบเริ่มกล่าวซ้ำ ๆ

เธอเล่าว่า หลายปีมานี้เนื่องจากความพิการจึงถูกดูแคลนและได้รับความไม่ยุติธรรมมากมาย เคราะห์ดีที่สามีดีกับเธอมาก พยายามหาวิธีการรักษาเธอหลายวิธี แต่สนใจที่ความคืบหน้ามีจำกัด

หลายปีมานี้สามีของเธออยู่กึ่งงานโรงพยาบาลและการวิจัยกับการสอน จึงมีเวลาอยู่กับเธอน้อยลง ตกดึกที่เธอบอก ดูเหมือนสามีหมดหวังเสียแล้ว

หลินอวีฉีหยุดครู่หนึ่ง จู่ๆ ก็ตัดพ้อกับผม บอกว่าพักนี้ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ เธอต้องเป็นธุระเหมาหมด อย่างเมื่อเร็วๆ นี้ไม่ค่อยสบาย เธอก็ต้องขึ้นรถไปโรงพยาบาลเองคนเดียวเหมือนไม่มีสามีไม่มีคนช่วย

ผมนั่งฟังเงิบ ๆ แล้วถามว่า “ดังนั้นคุณจึงหวังว่า...จะมีสามีสักคนอยู่เคียงข้างคุณตามปกติ ผมพูดอย่างนี้ถูกต้องมั๊ย”

หลินอวีฉีครุ่นคิดแล้วพยักหน้า กล่าวกระต่อนกระแต่นว่า “...ถ้าสามีฉันโชคดีสักหน่อย มีธุรกิจของตัวเองก็น่าจะดี เออเน! เหมือนคุณนายหลอแถวบ้านฉันไง คุณรู้มั๊ย สามีเธอก็เป็นหมอเหมือนกัน แต่พวกเขาแตกต่าง ใช้บ้านเปิดคลินิก การค้าดีมากเลย ทุกครั้งที่ผ่านฉันอิจฉาจริง ๆ คุณจะช่วยทำให้ฉันเหมือนคุณนายหลอได้มั๊ย ถ้าเป็น

ไปได้ก็ช่วยทำให้ฉันเดินได้เป็นปกติเหมือนพวกคุณด้วย...”

มิสหลินพูดรวดเดียวจบ ใบหน้าฉายแววขวยเขิน

แต่ผมรู้ว่านี่ต่างหากที่เป็นความต้องการของเธออย่างแท้จริง

“ไม่มีปัญหา ตามกฎเกณฑ์แล้ว ขอเพียงไม่ใช่เรื่องชั่วร้าย เราช่วยเขียนให้คุณได้”

ความจริงฉันเจียไม่มีกฎเกณฑ์เช่นนี้ ผมเดินเข้าไปเอง ถือเสียว่าเป็นกฎเกณฑ์สำหรับงานเขียนของผม

“แต่...รู้เรื่องค่าใช้จ่ายมั้ย” ผมเตือนสติเธออีกครั้ง

“อืม ฉันรู้ ทรัพย์สินทั้งหมดของฉันใช้มั้ย”

“ใช่”

“ฉันยอม ถึงอย่างไรฉันก็ไม่ใช่คนมีเงิน ทุกสิ้นเดือนยังปวดหัวกับพวกบิลรายจ่ายสารพัด ถ้าจะให้พวกคุณหมดแล้วแลกกับชีวิตที่เหมือนคุณนายหลอ คิดว่าไม่นานก็คงหาคืนมาได้กระมัง! แต่ฉันขอบอกก่อนนะ แค่ทรัพย์สินของฉันคนเดียวนะ!”

“แน่นอน ถึงคุณอยากให้มากกว่านั้นเราก็ไม่รับ”

เวลานั้นอู่ถึงกึ่งที่อยู่ข้าง ๆ กล่าวเสริมว่าเขาเป็น “ผู้สร้าง” เรื่องการรับค่าใช้จ่ายเป็นหน้าที่ของเขา

“ก็ได้ เงินทั้งหมดอยู่ในนี้”

มิสหลินส่งซองสีน้ำตาลให้อู่ถึงกึ่ง

“ให้คุณ”

อู่ถึงกึ่งรับไว้ แต่ไม่ได้เปิดซองทันที เขาตบไหล่ผมแล้วก็กลับไปยุ่งกับงานเคาน์เตอร์ตามเคย

หนึ่งชั่วโมงต่อมา ผมเขียนบทละครชีวิตตามที่มิสหลินคาดหวังไว้ในสมุดจดบันทึก นี่เป็นสมุดที่ผมเตรียมไว้สำหรับลูกค้าโดยเฉพาะ

เป็นสมุดบันทึกบทละครแก่ไปชีวิตของพวกเขา

ผมเรียงเรียงเนื้อหาตามที่คุยกันเมื่อที่แล้ว ฉีกหน้ากระดาษออกพับครึ่ง และพาเธอเดินไปทางห้องเพนต์เฮาส์ของร้านอูคิกิ ร้านอูคิกิเป็นร้านที่ดัดแปลงจากอาคารเก่าหลังหนึ่งที่สร้างในสมัยญี่ปุ่นปกครองไต้หวัน เปลือกนอกยังพอจะเห็นร่องรอยสไตล์ต่างประเทศของยุคนั้นเดิมทีอาคารนี้มีสามชั้น ว่ากันว่าห้องเพนต์เฮาส์เจ้าของเป็นคนสร้างต่อเติมในทศวรรษ 1960 จึงเป็นอีกชั้นหนึ่งที่ขึ้นจากชั้นสามไปอีกชั้น

หลินอวีฉีเดินไม่สะดวกร แต่ปฏิเสธไม่ให้ผมพุงเธอขึ้นบันได เธอเกาะราวบันไดหินที่เรียบลื่นก้าวขึ้นไปทีละก้าวอย่างหนักแน่น แม้จะเป็นการก้าวช้า ๆ แต่ยังคงเหวี่ยงทิมที่หน้าผาก ในที่สุดเธอก็ขึ้นไปจนได้ ผมอยู่ข้าง ๆ เป็นเพื่อนเธอเงียบ ๆ รับรู้ถึงความเด็ดเดี่ยวของเธอที่อยากเปลี่ยนแปลง

“ตรงนี่คือ ‘บ้านอันเจวีย’ เหรอ”

“ใช่ครับ อีกสักครู่นี้ให้คุณถือบทนี้เข้าไปด้วย” พุดจบผมก็ยื่นกระดาษบทละครให้เธอ

“ดูแล้ว... เก่าอยู่เหมือนกันนะ ดูเหมือนจะไม่มีใครอยู่เลย”

“อย่าดูถูกมันนะครับ มันเปลี่ยนชีวิตคุณได้นะ” ผมพุดพลางเคาะประตูเบา ๆ สองครั้ง

“ไม่มีเสียงตอบรับ ในนั้นเงียบสนิท

“ไม่มีใครอยู่ละมัง” มีสหลินลั้งเล

“ให้ผมลองอีกที”

พุดจบผมกำลังจะเคาะประตูอีกครั้ง พลันก็ขึ้นได้ว่าผู้กำกับเคยบอกไว้ ฤกษ์แจ ‘บ้านอันเจวีย’ อยู่ในรูปปั้นสิงโตหินผสมลัทธิขงประตู เปิดเข้าเองได้

ผมเกาะศีรษะอย่างอิหลักอิเหลื่อ หันไปที่โต๊ะเล็ก ๆ ทางขวาของประตู สิ่งใดเห็นอย่างมากที่สุดแค่สามสิบเซ็นต์ อ้าปากกว้างเหมือนสัตว์ในเทพนิยายที่ใช้ฝ่าหวงขุ้ยสมัยโบราณ

“รอเดี๋ยว เอื่อนนี่ไง!”

ผมล้วงเข้าไปในปากสิงโตหิน หยิบลูกกุญแจสีทองแดงเก่าคร่ำคร่า สัมผัสถึงความเย็นจัดเหมือนหยิบออกมาจากตู้เย็น

“ได้แล้ว”

“ต่อไปจะเกิดอะไรขึ้น บอกฉันก่อนได้มั๊ย” จู่ ๆ มีสหลินก็ตื่นเต้น

“ความจริงผมเองก็ไม่รู้ ห้องนี้มีแต่ผู้กำกับกับเจ้าของเรื่องเท่านั้นที่เข้าไปได้ แต่โปรดวางใจเถอะครับ ไม่มีอะไรหรอก”

เสียงไขกุญแจดังแกร็ก ผลักประตูเปิดเข้าข้างในช้า ๆ

ข้างในไม่ได้เปิดไฟ พอจะมองเห็นราง ๆ ว่ากลางห้องมีโต๊ะเขียนหนังสือโบราณสีคล้ำมากตัวหนึ่ง มีไฟสตูดิโอโรสสมัยเก่าตั้งอยู่บนโต๊ะ

อาศัยแสงที่ผ่านกระจกหน้าต่างเป็นลายฉลุสุดห้อง แสงไฟนีออนจากป้ายโฆษณาตามร้านรวงริมถนนของไทเปกะพริบเหมือนลูกบอลหลากสีลูกหนึ่ง

“สวยจัง เหมือนดาวเลย” เธอมองไปนอกหน้าต่างที่สุดมุมห้อง “เอาละ ฉันพร้อมแล้ว”

หลินอวี้นึกอดกระดากะบทละครชีวิตที่เธอคาดหวังแนบกับอกสุดหายใจลึกแล้วก้าวเข้าสู่ ‘บ้านอันเจวีย’

ผมมองดูเงาหลังของหลินอวี้นที่ลึบไปในความมืด นาฬิกาตัวเองจู่ ๆ ผมก็รู้สึกวิงเวียน

ผมรู้สึกโกรธเศร้าดีใจสุขใจสสารพันสารเพะปนกันประดังประเดขึ้นในหัวใจ แรงกระแทกกระทั้นอย่างรุนแรงทำเอาสายตาผมพร่ามัว

ขณะที่มีสหลินหายลับไปในส่วนลึกของ 'บ้านอันเจวีย' ผมเห็นเงาร่างของผู้ชายอีกคน เคี้ยวน้ำตาลเลือนมาก สวมหมวกแก๊ปยืนอยู่ระหว่างผมกับมีสหลินเหมือนภูตพราย

“ยินดีต้อนรับ ให้ผมดูบทชีวิตใหม่ของคุณหน่อย” ผู้กำกับพูดจบก็เหลือบมองผมแวบหนึ่ง แล้วบานประตูไม้ก็ปิดลงช้าๆ

อย่า

เมื่อผมเขียนบทเสร็จ คุณจะได้ชีวิตใหม่ของคุณทันที

ณ ร้านอุคิอิ อิซากายะริมถนนของซีเหมินติงดาวน้ทาวนในไทเป
มี**องค์กรลับ**ที่แสนประหลาดอยู่องค์กรหนึ่ง องค์กรนั้นชื่อว่า อันเจวี่
ว่ากันว่า พวกเขาทำงานกันที่ห้องลับใต้หลังคา **งานที่เปลี่ยนชะตาชีวิตของคนได้**
แต่การทำงานขององค์กรนี้ต้องทำกันอย่างลับๆ เพราะไม่ถูกกฎหมายสักเท่าไร
ชะตาชีวิตที่เปลี่ยนแปลงได้ ย่อมต้องแลกกับอะไรบางอย่าง

เมื่อยามรัตติกาลมาเยือน ผมจะทำหน้าที่เขียนบทให้กับองค์กรนี้
ยืงนานวันก็ยิ่งพบว่า **คนที่อยากเปลี่ยนชะตาชีวิตของตนเองนั้นมีมากมายเหลือเกิน**

หนังสือวรรณกรรมแปล

ISBN 978-616-18-4714-2

Cover Design: Wanna T.
Illustrator: Pong Songsai

กดลงอ่าน

